

1) Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.

2) Republikken Finland betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 85 af 3.4.2004.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 9. december 2004

i sag C-333/04, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg (¹)

(Traktatbrud — direktiv 1999/92/EF — beskyttelse af arbejdstagere — udsættelse for fare hidrørende fra eksplosiv atmosfære — manglende gennemførelse)

(2005/C 31/09)

(Processprog: fransk)

I sag C-333/04, angående et traktatbrudssøgsmaal i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 2. august 2004, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Martin og H. Kreppel) mod Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtiget: S. Schreiner), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Borg Barthet (refererende dommer), og dommerne J. Malenovský og U. Lohmus; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 9. december 2004 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/92/EF af 16. december 1999 om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af sikkerhed og sundhedsbeskyttelse for arbejdstagere, der kan blive udsat for fare hidrørende fra eksplosiv atmosfære (femtende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EF), idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.

2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 228 af 11.9.2004.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. juni 2004 af Corte Suprema di Cassazione i sagen Honyvem Informazioni Commerciali S.r.l. mod Mariella De Zotti

(Sag C-465/04)

(2005/C 31/10)

(Processprog: italiensk)

Ved kendelse afsagt den 11. juni 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. november 2004, har Corte Suprema di Cassazione (Italien) i sagen Honyvem Informazioni Commerciali S.r.l. mod Mariella De Zotti forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Kan artikel 19, i lyset af indholdet og formålet med artikel 17 i direktiv 86/653 (¹) af 18. december 1986 og evt. de kriterier, som findes heri vedrørende beregningen af godtgørelsen som fastsat, fortolkes således, at den nationale lovgivning til gennemførelse af direktivet tillader, at en aftale (eller kontrakt) af kollektiv karakter (bindende for parterne i bestemte retsforhold) i stedet for at hjemle en godtgørelse, der skyldes agenten efter opfyldelse af betingelserne og kriterierne i artikel 17, stk. 2, samt kan komme til udbetaling ifølge nævnte regel, indfører en godtgørelse, der dels skyldes agenten uanset opfyldelse af forudsætningerne ifølge de to tankestreger i litra a) i nævnte stk. 2 (og for en del af godtgørelsen, steds i tilfælde af retsforholdets ophør), dels kan udbetales, ikke ifølge de kriterier, der udledes af direktivet (og, såfremt det er tilfældet, i form af det fastsatte maksimumsbeløb), men ifølge de kriterier, som forud er fastsat i den kollektive økonomiske aftale? Der er tale om en godtgørelse, som beregnes (uden nogen specifik reference til en stigning i antallet af de af agenten formidlede forretninger) på grundlag af fastsatte procentsatser af de af agenten modtagne vederlag i løbet af retsforholdet, med den virkning, at der, selv om samtlige eller ganske mange af de betingelser, som direktivet kræver opfyldt for retten til godtgørelsen, er til stede, skal udbetales et lavere (og endda meget lavere) beløb end det af direktivet fastsatte maksimumsbeløb eller i hvert fald et beløb, som konkret ville kunne fastsættes af domstolene, såfremt disse ikke havde pligt til at holde sig til de parametre for beregningen, der fremgår af den kollektive økonomiske aftale, i stedet for til direktivets principper og kriterier.

Bør beregningen af godtgørelsen ske analytisk via en vurdering af de sidste provisioner, som agenten formodentlig ville have kunnet oppebære i årene efter retsforholdets ophør via de af ham tilførte nye kunder eller til den mærkbare udvikling, han har udvirket i forretningerne med de tidligere eksisterende kunder, samt den alene efterfølgende gennemførelse af eventuelle berigtigelser af beløbet under hensynet til billighedskriteriet og den overgrænse, der er fastsat i direktivet? Eller det må spørges, om der kan tillades andre beregningsmetoder, herunder navnlig syntetiske metoder, som i højere grad tilgodeser billighedskriteriet, ligesom det må spørges, fra hvornår opgørelsen skal ske, henset til direktivets overgrænse.